

Sygn. akt II Ka 106/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Małgorzaty Ciećko

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2022 r.

sprawy **M. K. (1)**

oskarżonego z art. 276 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 3 grudnia 2021 r. sygn. akt II K 41/21

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 120 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 106/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 3 grudnia 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 41/21;

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	------------------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>1. naruszenie przepisów prawa materialnego mające istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 276 kk, poprzez jego błędne zastosowanie, w sytuacji w której oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion czynu zabronionego stypizowanego w art. 276 kk;</p> <p>2. błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegający na przyjęciu sprzecznie z wymową zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, że oskarżony M. K. (1) dokonał usunięcia, a następnie ukrycia dokumentu w postaci dowodu rejestracyjnego (...) pojazdu R. (...) o nr rej (...), którym nie miał prawa wyłącznie rozporządzać na szkodę M. K. (2), w sytuacji, gdy z materiału dowodowego wynika, że właścicielem pojazdu, jak i dowodu rejestracyjnego była Z. K. i jej mąż S. K., a w zachowaniu oskarżonego brak jest umyślności, bowiem oskarżony nie mógł wiedzieć, że postanowieniem z</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niasadny</p>

	dnia 27 maja 2020 roku ww. pojazd wraz z przedmiotowym dowodem rejestracyjnym został oddany na przechowanie M. K. (2) i to jej przysługuje prawo do dysponowania dokumentem;	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzuty wywiedzione przez obrońcę oskarżonego okazały się niezasadne.</p> <p>Wyprzedzając zasadniczą część niniejszych wywodów wskazać należy, iż konstrukcja rozpatrywanej apelacji okazała się wadliwa. Skarżący bowiem pozornie zarzucił Sądowi Rejonowemu szereg uchybień, opartych na niemalże na wszystkich możliwych względnych podstawach odwoławczych, choć niekiedy te tak naprawdę wzajemnie się wykluczały. Postawienie w apelacji zarzutu naruszenia prawa materialnego stoi bowiem w oczywistej sprzeczności ze stawianym jednocześnie zarzutem obrazy prawa procesowego czy powiązany z nim błąd w ustaleniach faktycznych. Podstawą stawiania takiego zarzutu jest przyjęcie, że dany Sąd prawidłowo ustalił stan faktyczny w sprawie, lecz popełnił błąd w procesie subsumcji lub wykładni konkretnego przepisu karnomaterialnego. Tak jednak nie było w tym przypadku - obrona zakwestionowała bowiem prawidłowość ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji w zakresie zamiaru i motywacji podsądnego, które skutkowały przyjęciem skazania z art. 276 kk. W orzecznictwie Sądu Najwyższego od dziesiątek lat dominuje wciąż aktualny pogląd, iż obraza prawa materialnego może</p>		

być przyczyną odwoławczą lub kasacyjną jedynie wtedy, gdy ma ona charakter samoistny (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2007 roku, wydane w sprawie o sygn. akt II KK 123/06). Jeśli zatem w opisanej w zdaniach poprzedzających konfiguracji stawiany jest zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego uznać go należy za przedwczesny lub nawet sprzeczny z zarzutami odnoszącymi się do rekonstrukcji zdarzenia faktycznego.

Tymczasem, analiza całości wywiedzionej apelacji doprowadziła Sąd Odwoławczy do przekonania, iż rzeczywistą intencją jej autora było właśnie zakwestionowanie dokonanych przez Sąd merytoryczny ustaleń faktycznych w zasadzie dotyczących samego sprawstwa M. K. (1), poprzez próbę wyeksponowania treści płynących z tych dowodów, które przemawiały na jego korzyść i choćby pośrednio, interpretowane w pewien określony sposób, mogły stanowić o braku zamiaru popełnienia przestępstwa przypisanego mu czynu. Rzecz jasna, formułując zarzut obraży prawa materialnego, apelujący pozornie pochylił się nieco nad wykładnią przepisu z art. 276 kk koncentrując się zwłaszcza na aspekcie wspomnianego już zamiaru, jaki winien przyświecać sprawcy rzeczzonego przestępstwa, jednakże w zasadzie wywody apelacji w tym zakresie pokryły się z tokiem dedukcji organu procesowego. Dlatego też, nie sposób zarzucić Sądowi Rejonowemu, że ten w sposób błędny (czy chociażby odmienny w stosunku do rozumowania obrony) dokonał interpretacji przywołanej normy prawnej. Stąd, raczej przyjmując

należało, że swoje konkluzje w tym zakresie ten oparł na dowolnej (w ocenie skarżącego) analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Z tego względu, ażeby bezwiednie nie poświęcać się problematyce pobocznej, Sąd Odwoławczy skupi swoją uwagę bezpośrednio właśnie na dokonanej w pierwszoinstancyjnym postępowaniu ocenie dowodów, marginalnie wskazując jedynie, iż podziela postulaty tak Sądu niższego rzędu jak i skarżącego w kwestii konieczności umyślności działania sprawcy czynu z art. 276 kk.

I tak, w ocenie Sądu Okręgowego, materiał dowodowy zebrany w przedmiotowej sprawie pozwolił na wyprowadzenie pozbawionych wszelkich wątpliwości wniosków o winie M. K. (1), który z całą pewnością działał umyślnie z bezpośrednim zamiarem ukrycia dokumentu, którym wówczas w sposób rzeczywisty i przy tym legalny dysponowała pokrzywdzona, a którym on sam nie miał prawa wyłącznie rozporządzać. W tym miejscu, podążając w ślad za Sądem Rejonowym, należy zwrócić uwagę na różnicę pomiędzy pojęciem prawa własności danej rzeczy a właśnie prawem do zgodnego z prawem dysponowania nią – pomimo braku tegoż tytułu. Niewątpliwie terminy te, pomimo iż w języku potocznym są dość zbliżone do siebie znaczeniowo, w świetle przepisów prawa nie pozostają równoznaczne, posiadając swój indywidualny zakres. I tak, o ile na ówczesny moment kwestią sporną było to, czy tytuł własności pojazdu R. (...) wraz z jego przynależnościami (w tym z dowodem rejestracyjnym) przysługiwał żonie czy może rodzicom podsądnego, o tyle niewątpliwie czasowo, tj. do

wyjaśnienia związanych z tym zagadnieniem okoliczności, ten został jej powierzony (a precyzując: oddany na przechowanie) na mocy postanowienia asesora Prokuratury Rejonowej w Łukowie z dnia 27 maja 2020 roku. Z kolei, art. 276 kk nie chroni jedynie prawa własności w znaczeniu sensu stricte, lecz rozciąga się także na szeroko pojęte dysponowanie danym dokumentem, gdy ma ono miejsce w granicach stosownych, legalnych uprawnień. Stąd, wątpliwości co do własności rzeczoności mienia w postaci pojazdu R. (...) i przynależnych do niego dokumentów, nie wykluczały możliwości przypisania oskarżonemu sprawstwa ukrycia wzmiankowanego w akapitach poprzedzających dowodu rejestracyjnego.

Odnosząc się zaś do bezpośrednich przekonań skarżącego wskazać należy, iż podobnie jak Sąd niższego rzędu, tak i Instancja Odwoławcza nie nabrała obiekcji co do świadomości podsądnego co do istnienia przywołanego powyżej postanowienia. Stąd, przyjęcie należało, iż twierdzenia jakoby było zupełnie inaczej i M. K. (1) miał nie zdawać sobie sprawy z tego, że to w ogóle zapadło bądź że w jego treści organ prowadzący postępowanie przygotowawcze pozostawił sporne auto na przechowanie u pokrzywdzonej, stanowiły jedynie linię obrony samego zainteresowanego i jego obrońcy. Tutaj, poddając ocenie wyjaśnienia podsądnego wskazać należy, iż ten nie był w nich nawet konsekwentny. Wprawdzie, w każdym stadium niniejszego postępowania M. K. (1) konsekwentnie negował swoje sprawstwo, lecz okoliczności rzekomo przemawiające za brakiem

winy po jego stronie w kolejnych prezentowanych przezeń relacjach były zupełnie inne. Z kolei, argument koncentrujący się na braku zamiaru po stronie sprawcy, który rzekomo miał nie mieć świadomości, iż działa wbrew decyzji procesowej kompetentnego organu, został zaprezentowany przez jego obrońcę dopiero na etapie apelacji. Dlatego też, w ocenie Sądu Odwoławczego zrodził się szereg pytań i wątpliwości w tym zakresie, jak chociażby to dlaczego podczas uprzedniego relacjonowania M. K. (1) nie zwrócił choćby najmniejszej uwagi na tę okoliczność, której obecnie skarżący poprzez swoją narrację nadał rangę wręcz kluczowej i determinującej dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. W ocenie Sądu drugiej instancji przekonania tego rodzaju stanowią nic innego jak kolejną wykreowaną przez stronę oskarżoną linię obrony, która podobnie jak poprzednie w świetle całości okoliczności sprawy, a zatem tak oceny zgromadzonego materiału dowodowego jak i logicznej analizy tła sytuacyjnego zdarzeń z udziałem stron, jawiła się jako zupełnie nieprzekonująca. Przedstawioną na łamach apelacji konwencję zdarzeń wyraźnie obaliła nie tylko relacja M. K. (2) przedstawiona w toku niniejszego postępowania, która notabene była niezwykle dokładna i rzetelna, ale również wnioski płynące z dołączonych do akt sprawy dokumentów pochodzących z innych postępowań toczących się między stronami, które niezwykle dobitnie zobrazowały stosunki panujące pomiędzy M. K. (2) a M. K. (1) i to również w wymiarze codziennym, w tym także w kwestii przywołanego już powyżej pojazdu. I tak, już na tzw. pierwszy rzut oka wyłoniła się zależność oskarżonego wobec swojej żony

właśnie w aspekcie dotyczącym korzystania z samochodu R. (...). Bez wątplenia owe auto od dłuższego czasu pozostawało w posiadaniu pokrzywdzonej, która w miarę potrzeby, na wyraźną, umotywowaną prośbę swojego męża, udostępniała mu je tymczasowo i w konkretnym celu. Podsądny zatem doskonale zdawał sobie sprawę z tego, iż nie jest uprawnionym, ażeby bez zgody M. K. (2) korzystać – w szerokim znaczeniu tego słowa – z rzeczonoego pojazdu. Wręcz przeciwnie – wobec faktu, iż M. K. (1) na co dzień nie dysponował nawet kluczykiem do samochodu, każdorazowo chcąc zawieźć bądź odebrać dziecko z przedszkola, musiał zwracać się do żony z prośbą o udostępnienie go. W tej sytuacji niezwykle trudno przyjąć, ażeby oskarżony – jako podmiot dorosły i racjonalnie myślący – mógł tkwić w błędnym, lecz jakkolwiek uzasadnionym przekonaniu, iż posiada legalne władztwo nad rzeczonym pojazdem wraz z jego przynależnościami - do których zalicza się m. in. dowód rejestracyjny i że może nim samodzielnie rozporządzać, bądź iż dysponują nim jego rodzice. Tutaj, wtrącić należy, iż przyjmując czysto hipotetycznie, jakoby rzeczywiście tak było, zastanawiającą jawi się okoliczność z jakich względów zabór dowodu rejestracyjnego owego pojazdu został dokonany w taki, a nie inny sposób. Dlaczego M. K. (1) tkwiąc w przekonaniu, iż jest uprawniony do dysponowania nim, nie poprosił małżonki o wydanie dokumentu, a w zamian wyczekując stosownego momentu, kiedy ta oddali się pozostawiając przedmiot w jego pobliżu, samowolnie wyjął go z torebki stanowiącej jej własność i następnie ukrył. Tymczasem, sam zainteresowany nie wskazał,

ażeby przed dokonaniem czynności sprawczej negocjował z żoną co do możliwości przekazania mu dokumentu. Wreszcie, obrońca również nie rozwiął tych wątpliwości, zupełnie bagatelizując ten aspekt i motywację swojego klienta, który z niezrozumiałych względów, niejako z góry miał przyjąć, iż polubowna próba dogadania się z pokrzywdzoną nie przyniesie pożądaných rezultatów. Mało tego - przedstawiony przez skarżącego obrót rzeczy jawił się jako tym bardziej zdumiewający, gdy wzięło się pod uwagę fakt, iż bez wątpienia M. K. (1), ze względu na długofalowy i wielopłaszczyznowy konflikt z partnerką, był również bezpośrednio zaangażowany w jej spór ze swoimi rodzicami. W związku z tym losy pojazdu R. (...) stanowiły przedmiot zainteresowań członków całej rodziny K., którzy w mniejszym bądź większym stopniu czy to poczuli się do władztwa nad nim, czy też chociażby byli zainteresowani korzystaniem z niego. Wobec powyższego, trudno przyjąć, ażeby umknął ich uwadze fakt, iż pojazdem tym od dłuższego czasu dysponowała M. K. (2), zwłaszcza iż wiedzieli oni o czynności zatrzymania ujawnionego u niej mienia, a następnie faktu iż zostało ono jej zwrócone. Oczywistym przy tym winno się jawić, iż skoro po przeprowadzeniu wspomnianej czynności procesowej pojazd został przez organy ścigania przekazany pokrzywdzonej, to przechowanie to miało charakter uprawniony.

Reasumując całość niniejszych wywodów stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji w zakresie oceny wiarygodności ujawnionego w toku postępowania materiału

<p>dowodowego, stąd ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie nie mogły nosić cech błędu. Skarżący w wywiedzionej apelacji w sposób obiektywny nie wykazał zaś nieprawidłowości, jakie podniósł w jej petitum, które skutkowałyby uwzględnieniem przedstawionych zarzutów.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności wywiedzonego zarzutu, na uwzględnienie nie zasłużył tak sformułowany wniosek apelacyjny.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
	<p>Z daleko posuniętej ostrożności procesowej - rażąca niewspółmierność orzeczonej kary wobec oskarżonego - nieadekwatnej do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu poprzez zaniechanie umorzenia postępowania lub warunkowego umorzenia postępowania;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wywiedziony przez obrońcę oskarżonego zarzut alternatywny</p>		

również okazał się pozbawiony zasadności.

Wbrew odmiennym przekonaniom skarżącego Sąd Rejonowy poczynił trafne ustalenia faktyczne w zakresie stopnia społecznej szkodliwości przypisanego M. K. (1) czynu w całości uwzględniając przy tym kontekst sytuacyjny zdarzeń z czasookresu przyjętego w treści zarzutu. Finalnie zatem za trafne uznać należy konkluzje organu procesowego prowadzące się do przekonania, iż na gruncie przedmiotowej sprawy nie tylko nie zaistniała przesłanka z art. 17 § 1 pkt 3 kpk obligująca do wydania orzeczenia o umorzeniu postępowania, ale także nie ziściły się te nakłaniające do zastosowania wobec podsądnego instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Na wstępie tej części rozważań poczynić należy kilka uwag natury ogólnej dotyczących problematyki stopnia społecznej szkodliwości i procesu jego miarkowania przez ferujący dane rozstrzygnięcie Sąd. I tak, stopień społecznej szkodliwości jest immanentną cechą czynu, która pozwala na odróżnienie czynów błahych od poważnych i uznanie za przestępstwo tylko takich, które faktycznie i realnie szkodzą określonym dobrom jednostki bądź dobru społecznemu (art. 17 § 1 pkt 3 kpk). Ta zmienna cecha czynu, który formalnie wyczerpuje wszystkie znamiona danego typu czynu zabronionego, podlega indywidualnemu stopniowaniu i w zależności od konkretnych okoliczności podmiotowych, jak i przedmiotowych może być bądź to znikoma, bądź nieznaczna, bądź w końcu wysoka lub nawet szczególnie wysoka (wyrok Sądu Apelacyjnego w

Katowicach z dnia 13 stycznia 2005 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II AKA 455/04). Tym samym, to właśnie społeczna szkodliwość czynu stanowi przesłankę odpowiedzialności karnej. Nie stanowi bowiem przestępstwa czyn zabroniony, którego społeczna szkodliwość jest znikoma (art. 1 § 2 kk). Odpowiedzialność karna wiąże się zatem jedynie z czynem o takim stopniu społecznej szkodliwości, który przesądza o jego karygodności. Dla uznania jakiegoś czynu za przestępstwo konieczne jest w związku z tym wykazanie, że narusza on istotne wartości społeczne, ale w stopniu wyższym niż znikomy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2003 roku, wydany w sprawie o sygn. akt III KK 217/02).

Z kolei, instytucja warunkowego umorzenia postępowania karnego jest zastrzeżona wyłącznie dla występków – i to tych drobnych oraz tych lżejszych z grupy o średnim ciężarze gatunkowym. Jednocześnie jednak, oprócz formalnego wymogu, aby przestępstwo należało do typów występków o niedużym ciężarze gatunkowym, przepis art. 66 § 1 kk wymaga jeszcze, aby społeczna szkodliwość konkretnego czynu i wina jego sprawcy nie były znaczne, co każdorazowo zobowiązuje Sąd do oddzielnego analizowania i ważenia obu tych czynników. Znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, podobnie jak znaczny stopień winy, a tym bardziej, gdy znaczny stopień cechuje oba te czynniki – eliminuje możliwość brania pod uwagę instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 listopada 2017 roku II AKa 378/17).

Jednocześnie, katalog okoliczności wyznaczających stopień społecznej szkodliwości czynu został przez ustawodawcę określony w treści przepisu art. 115 § 2 kk. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu należy brać pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

I tak, jak już wspomniano na wstępie, w ocenie Instancji Odwoławczej, Sąd merytoryczny uczynił zadość swej powinności i czyniąc ustalenia faktyczne odnośnie do stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego M. K. (1) czynu prawidłowo uwzględnił wszystkie okoliczności, które w tej sprawie pozostawały istotne dla przedmiotowej oceny, stąd konkluzje w tym zakresie uznać należy za słuszne i pozbawione błędów. Nie sposób bowiem skutecznie odeprzeć wniosków Sądu niższego rzędu, który dokonując stopniowania społecznej szkodliwości rzeczzonego przestępstwa uznał, iż ta nie tylko przekroczyła stopień znikomości wyznaczający karalność zachowania sprawcy, ale również nie mieściła się w ramach nieznaczności, o jakiej mowa w przepisie z art. 66 kk. Jednocześnie należy zwrócić uwagę, iż swoje stanowisko w tym zakresie organ procesowy dostatecznie uargumentował. W stosownej części tabelarycznego uzasadnienia wyroku wskazano bowiem jakie okoliczności uznano za obciążające podsądnego, a jakie działające

na jego korzyść. Sąd Rejonowy pierwotnie dość ogólnie nakreślił, iż na sytuację procesową M. K. (1) w sposób niekorzystny działały takie czynniki jak właśnie wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu i tożsamy sposób jego zawinienia. Jednak, w następnych wersach Sąd niższego rzędu rozwinął swą myśl, precyzując iż za taką oceną przemawia fakt, iż oskarżony swoim działaniem godził w elementarne zasady porządku prawnego, nadwyrężając przy tym zaufanie jednej z dotąd najbliższych mu osób. Niewątpliwie sposób działania sprawcy, który wyczekiwał odpowiedniego momentu, by móc wykorzystać chwilową nieobecność ofiary i dokonać bezprawnego ukrycia powierzonego jej mienia, po czym w pewnym sensie uciekł z miejsca zdarzenia, nie zasługuje na wyjątkowe uznanie. Do tego sama motywacja M. K. (1), który w ten sposób chciał w pewien sposób uprzykrzyć życie swojej partnerce, maluje się jako dość trywialna. Rzecz jasna, nie budzi wątpliwości, iż strony niniejszego postępowania od dłuższego czasu tkwiły w konflikcie, który przebiegał ze zmiennym natężeniem, dotycząc niekiedy bezpośrednio również pozostałych członków ich rodziny, jednak fakt ten nie upoważniał M. K. (1) do popełnienia przestępstwa przeciwko swojej żonie. Mało tego – okoliczność tego rodzaju nie tylko nie mogła zaważyć o braku bezprawności czy karygodności rzeczonego czynu, lecz również nie mogła usprawiedliwiać samego sprawcy i w aż tak znamiennej stopniu rzutować na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy jak życzyłby sobie tego skarżący obrońca. W tej sytuacji, wobec przyświecającego sprawcy wyraźnego celu i jednoznacznego nastawienia do

pokrzywdzonej bez większego znaczenia pozostawał fakt, z czym faktycznie rzeczono ukrycie dowodu rejestracyjnego się wiązało i czy uniemożliwiało jej dalsze korzystanie z pojazdu, czy też nie.

Stąd, puentując tę część wywodów wyraźnie zaznaczyć należy, iż abstrahując już od obalonego w części powyżej naczelnego argumentu obrony sprowadzającego się do problematyki zamiaru popełnienia tego konkretnego przestępstwa z art. 276 kk, jaki rzekomo nie miał przyświecać jego klientowi (który nie wymaga już ponownego szerszego omawiania), pozostałych wskazanych w treści apelacji przesłanek również nie należało nadmiernie poczytywać na korzyść M. K. (1). Oczywiście, te miały znaczenie dla wymiaru zasądzonej wobec niego kary, która przecież oscylowała w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, lecz nie sposób ich było analizować w kategorii swego rodzaju wyjątkowości i traktować jako fundament dla możliwości umorzenia postępowania karnego w myśl art. 17 § 1 pkt 3 kpk bądź warunkowanego umorzenia postępowania karnego stosowanie do treści art. 66 kk.

Wniosek

- o uchylenie wyroku i umorzenie postępowania z uwagi na znikomy stopień społecznej szkodliwości czynu;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wobec bezzasadności wywiedzionego zarzutu, na uwzględnienie nie zasłużył tak sformułowany wniosek apelacyjny.	
---	--

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięzłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 3 grudnia 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 41/21	
Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy	
Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów i przy jednoczesnym braku przesłanek podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, ażeby podjąć ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----

Zwięzłe o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego;	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 3 grudnia 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt I K 41/21 – w całości;	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach		

	<i>faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</i>		
#	<i>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</i>		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana